

РЕШЕНИЕ

№ 10300

гр. София, 16.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 25.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Десислава Лазарова, като разгледа дело номер **10305** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК вр. с чл.10а, ал.1 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на А. Б. /А. В./, гражданин на М., чрез адв. А. срещу Отказ от 04.09.2025г. за издаване на виза тип „Д“ на Завеждащ консулската служба на Република България в [населено място], Кралство М..

Твърди се в жалбата, че постановеният отказ е незаконосъобразен, поради противоречие с материалноправни разпоредби и съществени нарушения на административнопроцесуалните правила. Според жалбата, актът не е мотивиран. С него се твърди, че се засягат правото на личен и семеен живот на жалбоподателя, закрепено в чл.8 от ЕКЗПЧОС, чл.14 от същата и чл.24и ЗЧРБ. Нарушено е изискването за форма, посочени са само правни норми от ЗЧРБ, няма посочване кои от доказателствата към заявлението се смятат за неавтентични и е налице съмнение относно истинността им, още повече, че жалбоподателят има предоставен достъп до пазара на труда в РБългария за срок от 3 години, за което Дирекция „Миграция“ е уведомила Директора на дирекция „КО“ с писмо. Не без значение е обстоятелството, че заявителят е получил разрешение за работа на основание чл.24и, ал.5 от ЗЧРБ, което е приложил, като в производството за достъп до пазара на труда ДАНС е дала съгласие, а в последствие при преглед на документацията е установила несъответствия. Приложените документи, които ДАНС смята за неистински са представени от работодателя, а не от оспорващия. Отказът, според жалбата е немотивиран и издаден при неизяснена фактическа обстановка.

В съдебно заседание по делото жалбоподателят се представлява от адв. А., която поддържа жалбата по мотиви подробно изложени в нея. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът- Завеждащ консулската служба на Република България в [населено място], Кралство

М., редовно призван, не изпраща представител, не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление за издаване на виза тип D, регистрирано под № RBA25001187V, подадено на 20.08.2025г, жалбоподателят А. Б. /А. В./, гражданин на М., е подал до консулската служба в Посолството на Република България в Р., Кралство М., искане за издаване на виза. В заявлението като причина за посещението е посочено „работа“.

Към заявлението са приложени: копие на паспорт; трудов договор с работодател “Интерим София” ЕООД, ЕИК[ЕИК]; здравна застраховка; свидетелство за съдимост; оферта за самолетни билети; писмо от дирекция “Миграция” до “Интерим София” ЕООД с рег. № 536400-66645/23.07.2025г. относно предоставен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ за срок от три години за седем чужди граждани, сред които и А. Б.; нотариално заверена декларация от управителя на “Синагрида” ЕООД, че ще предостави собствено жилище на седемте чужди граждани, сред които и А. Б., по време на пребиваването им в Република България. На 04.09.2025г. е постановен обжалваният в настоящето производство отказ на виза. В стандартния формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза е посочено, че визата е отказана на основание чл. 10, ал. 1, т. 17, 23 и 24 от ЗЧРБ – Като фактически основания е посочено: “Анализът и оценката на поведението на чуждия гражданин сочат, че визата ще се използва не за пътуване в Република България, а за пътуване в друга европейска държава. Реалната цел е трудова заетост в по-развитите европейски страни. Основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за виза”.

В хода на съдебното производство от МВР, дирекция “Миграция”и ДАНС са изискани и представени доказателства във връзка със заявлението на жалбоподателя под № RBA25001188V/ 20.08.2025г.

От дирекция „Миграция“ МВР, с писмо рег. № 536400-96447/27.10.2025г. уведомяват съда, че А. Б. /А. В./ е подал заявление за продължително пребиваване на основание чл. 24и от ЗЧРБ. След положително становище от Агенцията по заетостта е изпратено уведомително писмо до упълномощен представител на работодателя с копие до дирекция “К. отношения” МВнР във връзка с предприемане на действия по подаване на заявление за издаване на виза D. Дирекция „Миграция” не участва в съгласувателната процедура по искане на виза тип D по заявлението на жалбоподателя.

По делото е прието и предоставено отрицателно становище от ДАНС, като защитената с гриф за сигурност информация от ДАНС е съхранявана и предоставена за запознаване като обособен отделен том, съгласно изискванията на Закона за защита на класифицираната информация и Правилника за приложението му.

В съдебното производството е разпитан свидетелят Н. К. Б., баща на управителя и собственик на работодателя “Интерим София” ЕООД. От показанията му се установява, че свидетелят и семейството му е живяло дълго в М.. Той отишъл там да търси работници за фирмата на сина си, тъй като в България няма работници и няма как да изпълняват поръчките. Хората избрали един по един от различни градове в М., които работели на бетонов възел и имали опит, не пият алкохол и са добри работници.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК от лице с право и интерес от оспорване срещу утежняващи индивидуални административни актове, които подлежи на пряк съдебен контрол на основание чл. 10а, ал4 ЗЧРБ, тъй като се касае за засягане на основни права и свободи на ЕКПЧ, а именно чл. 8 от конвенцията, посочено с жалбата.

Същата е процесуално допустима, разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза. Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, видно от приложените към преписката Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025г. на министъра на външните работи и Заповед № Ав-02-49/20.12.2022г. на посланика на Република България в Р. - Кралство М..

Същият е издаден в писмена форма, но се явява незаконосъобразен, поради липса на доказани по делото, изложените в него фактически основания на административния орган, мотивирали го за отказ.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за легално влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС, е да притежава виза и това изискване е валидно по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а от ЗЧРБ, се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл. 9г от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР. Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно образец (приложение № 7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва законовото основание за отказ, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

В разглеждания случай, правното основание изписано в постановения отказ е чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, конкретно: т. 17 - не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит; т. 23 - е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни и т. 24 - са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешенния срок за пребиваване.

Съдът счита, че апликантът е посочил целта на престоя си ясно в молбата. За да бъде законосъобразен постановеният отказ на соченото основание - чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 23 и т. 24 от ЗЧРБ, трябва да не бъде установена достоверно специфичната цел у чужденеца или да е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни, както и защо са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешенния срок за пребиваване. Такива факти не се установяват по преписката, от една страна, тъй като липсват доказателства в тази насока, чието доказване е в тежест на административния орган. Напротив, по делото са представени трудов договор с работодател "Интерим София" ЕООД, ЕИК[ЕИК]; нотариално

заверена декларация от управителя на “Синагрида” ЕООД, че ще предостави собствено жилище на седемте чужди граждани, сред които и А. Б., по време на пребиваването им в Република България.

Съгласно чл. 10а, ал. 3, от ЗЧРБ когато разкриването на данните и обстоятелствата, въз основа на които е взето решението, засягат или биха могли да засегнат непосредствено външната политика и международните отношения на Република България или националната сигурност, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните компетентни органи. В случай че този документ съдържа класифицирана информация, той се съставя по реда на ЗЗКИ. В случая мотивите за оспорвания отказ се съдържат в приложеното от ДАНС писмо, съдържащо класифицирана информация. В него обаче не са посочени данни или обстоятелства, които засягат или биха могли да засегнат непосредствено външната политика и международните отношения на Република България или националната сигурност, а са обсъждани представените документи към заявлението, относно тяхното съдържание и дати на създаване, във връзка с трудовата заетост и дейността на работодателя.

Постановеният въз основа на отрицателното становище на ДАНС административен акт засяга правната сфера на чуждия гражданин, поради което макар издателят на оспорения акт да не разполага с възможността да контролира законосъобразността на даденото от ДАНС становище, съдът, воден от задължението за преценка на пропорционалност на наложената мярка и гарантиране на правото на ефективна съдебна защита, следва да провери фактическите и правни основания за издаване на процесния отказ. При липса на конкретни убедителни данни за противоправна дейност в нарушение на визовия режим, косвените твърдения и предположения не могат да обосноват формирания отказ. Дадените в съдебното заседание свидетелски показания съдът намира за логични, убедителни и непротиворечиви, поради което им дава вяра.

Следва да се посочи още, че съгласно императивната разпоредба на чл. 21, ал. 7 от НУРИВОВР (в сила от 14.01.2025г.) при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване не се допускат изключения от провеждането на интервю от компетентното длъжностно лице с оглед на изясняване на действителната цел на пътуване. Т. интервю няма данни да е било проведено с апликанта, с което органът е допуснал съществено процесуално нарушение, тъй като съображенията, изложени от свидетеля е можело да бъдат установени още в хода на административното производство, респ. ДАНС да извърши допълнителни проверки. Доколкото същото не е сторено нарушението се явява съществено, тъй като е можело да доведе до издаване на акт с различно съдържание.

По изложените съображения съдът намира оспорения отказ за материалноправно незаконосъобразен и издаден при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, поради което и следва да бъде отменен.

На основание чл. 173, ал. 2 АПК преписката следва да се върне на административния орган за ново разглеждане на подаденото искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящото решение.

Жалбоподателят претендира разноски, като такива се явяват доказани само за държавна такса в размер на 10 лева, и в този размер следва да се присъдят, изчислени в евро.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 63-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. Б. /А. В./, гражданин на М., Отказ от 04.09.2025г. за издаване на виза тип „Д“ на Завеждащ консулската служба на Република България в [населено място], Кралство М..

ИЗПРАЩА делото като преписка на завеждащ „Консулска служба“ в Посолството на Република България в [населено място], Кралство М., за ново произнасяне по подаденото заявление, съобразно дадените мотиви.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на А. Б. /А. В./, гражданин на М., разноски по делото в размер на 5,11 / пет евро и единадесет цента/ евро, равняващи се на 10 /десет/ лева.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: